USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. E. S.**, zast. Mgr. Vojtěchem Fořtem, advokátem, se sídlem Vodní 90, Domažlice, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2021, č. j. MV-199129-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 4. 2022, č. j. 57 A 54/2021-64,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Vojtěcha Fořta, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), usnesením ze dne 22. 10. 2020, č. j. OAM-36918-10/DP-2020, zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu žalobce nebyl oprávněn.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a usnesení správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud shledal, že žalobce byl podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinen podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve dne 2. 6. 2020 a nejpozději dne 30. 9. 2020, jinak muselo být řízení o žádosti

zastaveno, ledaže by včasnému podání žádosti bránily důvody na vůli žalobce nezávislé. Nebylo přitom sporné, že žalobce žádost podal až dne 6. 10. 2020, tedy po uplynutí zákonem předepsané lhůty, a otázkou tedy bylo, zda žalobcem uváděné důvody pozdního podání žádosti lze podřadit pod důvody na jeho vůli nezávislé ve smyslu uvedeného ustanovení.

[5] Za důvod pozdního podání žádosti žalobce označil výbuch v Bejrútu, k němuž došlo dne 4. 8. 2020, při kterém byla zraněna jeho dcera a další příbuzní, a kvůli kterému vycestoval do Libanonu. I po svém návratu zpět do České republiky však zůstával v každodenním spojení s rodinou a snažil se být nápomocný. Další důvod na jeho vůli nezávislý spatřoval žalobce ve skutečnosti, že příslušná pobočka správního orgánu prvního stupně pro Plzeňský kraj byla uzavřena z důvodu stěhování na jinou adresu (což krajský soud na základě vlastní úřední činnosti potvrdil s upřesněním, že k omezení tamní pobočky a informační linky došlo v době od 27. 8. 2020 do 11. 9. 2020).

[6] Žalobcem předestřené důvody pozdního podání žádosti však podle krajského soudu nepředstavovaly důvody na jeho vůli nezávislé, které by mu objektivně bránily podat žádost včas. K uzavření místní pobočky správního orgánu prvního stupně krajský soud podotkl, že tato byla zavřená pouze 3 týdny. Žalobci nic nebránilo podat žádost ještě před jeho vycestováním do Libanonu, bezprostředně po návratu, případně také v době od 14. 9. 2020 do 30. 9. 2020. Žalobce mohl žádost také podat na jiné pobočce správního orgánu prvního stupně (jak bylo zveřejněno v souvislosti s uzavřením plzeňské pobočky na stránkách Ministerstva vnitra v sekci informací pro cizince), nebo ji zaslat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. V souvislosti s výbuchem v Bejrútu pak krajský soud dodal, že se žalobce navrátil do České republiky již dne 18. 8. 2020, a měl tedy dostatek času (43 dnů) k podání žádosti. Z vyjádření žalobce přitom plyne, že si byl vědom končící platnosti jeho pobytového oprávnění. Krajský soud proto uzavřel, že žalobce měl objektivní možnost podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu včas, a neprokázal, že by mu v tomto včasném podání žádosti bránily omluvitelné důvody ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ostatní žalobcem taky uváděné skutečnosti týkající se zejména jeho působení ve společnosti LAPITA s.r.o. na území České republiky krajský soud vyhodnotil jako irelevantní.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s krajským soudem a odkazuje na správní rozhodnutí.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil naplnění formálních náležitostí kasační stížnosti. Shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. s. ř. s.]. Dospěl nicméně k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[10] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s., *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl*.

[11] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví [§ 102 s. ř. s.]. Aby byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Nepostačuje přitom, aby kasační stížnost toliko doslovně opakovala žalobní námitky. Ty totiž směřují proti jinému, než v řízení o kasační stížnosti přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[12] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v právní větě k usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, *„kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě.“* Kasační soud v uvedeném usnesení dále vysvětlil, že *„[v] kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přiléhavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“*

[13] V projednávaném případě stěžovatel v kasační stížnosti zevrubně zrekapituloval průběh správního řízení včetně obsahu všech svých podání a správních rozhodnutí, což jsou však skutečnosti, které jsou soudu známy ze správního a soudního spisu, a není je tudíž třeba v kasační stížnosti rozsáhle reprodukovat. Po tomto obecném a do jisté míry nadbytečném úvodu pak stěžovatel v další části kasační stížnosti pouze doslovně přebírá svoji argumentaci obsaženou již v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Stěžovatel v převzatém textu učinil naprosto minimální, tzv. kosmetické, změny, spočívající zejména v to, že žalobce označoval také jako stěžovatele. Namísto rozvedení uplatněného důvodu kasační stížnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a předestření argumentace směřující proti právním závěrům krajského soudu obsaženým v napadeném rozsudku se stěžovatel omezil na doslovné zkopírování žalobních námitek s dodatkem, že *„Krajský soud v Plzni nesprávně posoudil a zhodnotil právní otázky důležité pro vlastní rozhodnutí ve věci samé.“*

[14] Byť judikatura Nejvyššího správního soudu připouští jednu možnou výjimku z nepřípustnosti přezkumu zopakovaných žalobních námitek, je třeba uvést, že tato výjimka se v projednávaném případě neuplatní. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, podle kterého *„[s]těžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud*

dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).“ (důraz přidán soudem). Jelikož však stěžovatel v souzené věci bez dalšího pouze doslovně zopakoval žalobní námitky, je zjevné, že výše uvedeným směrem žádnou argumentaci nevedl.

[15] Stěžovatel tím, že toliko opakuje žalobní námitky, polemizuje pouze se správními rozhodnutími a postupem správních orgánů, aniž by jakkoliv reagoval na rozhodnutí krajského soudu a závěry, k nimž dospěl v napadeném rozsudku. Tyto námitky tedy směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí. V souladu s výše citovanou judikaturou by obdobný postup byl možný pouze v případě vad podřaditelných pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které sice stěžovatel netvrdil, avšak Nejvyšší správní soud je k nim povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud ale v napadeném rozsudku žalobní námitky srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal, aniž kteroukoliv opomenul. Uvedl jasný skutkový základ, z nějž vycházel, a konkrétní úvahy, kterými se řídil. V napadeném rozsudku nechybí detailní rozbor a vypořádání žalobních námitek týkajících se tvrzeného naplnění důvodů na vůli stěžovatele nezávislých ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které podle něj měly zapříčit pozdní podání žádosti o prodloužení doby platnosti jeho pobytového oprávnění. Jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní na věc dopadající ustanovení zákona o pobytu cizinců i relevantní judikaturu.

[16] V kasační stížnosti tedy nejsou uplatněny žádné skutečné kasační námitky směřující proti napadenému rozsudku. Není tudíž dán žádný prostor pro to, aby Nejvyšší správní soud po věcné stránce napadený rozsudek přezkoumal. S ohledem na shora uvedené je tudíž stěžovatelova kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. pro její nepřípustnost.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

[19] O vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soudní poplatek ve výši 5.000 Kč bude žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Vojtěcha Fořta, advokáta, vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 28. června 2023

Mgr. Petra Weissová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Kopáčková